

ærede Medlem fra Svendborg (W. Neergaard), der siger, at Muligheden er udelukket. Ja, saa slaa vi det fast, men kunne vi saa ikke ligesaa godt gaa hjem i Morgen? Saa er det jo ingen Nytte til at sidde her længere og trække Sagen ud i det evindelige.

Jeg kan saaledes ganske kort nøjes med at anbefale det høje Ting at stemme for de Ændringsforslag, som mine Partifæller og jeg have stillet i Udvalget. Jeg skal sige, at vi agte at stemme for de Forslag, som ere stilledes af det ærede Medlem for Ringkøbing m. fl., om væsentlige Nedsættelser i Militærudgifterne, og vi agte endvidere at stemme for den Sammenkoblingsparagraf, som slutter Ændringsforslagslisten for hvert Forslags Vedkommende, men vi indse selvfølgelig godt, at selv om det ærede Medlem fra Ringkøbings Ændringsforslag blev vedtagne, vilde det saaledes ændrede Forslag langt fra kunne tilfredsstille vort Parti og derfor kan jeg anbefale at stemme imod Forslagets Overgang til tredje Behandling.

Jeg har en Bemærkning, som jeg vil gøre i Anledning af en Udtalelse af det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen). Det ærede Medlem havde af den nu afgivne Betænkning faaet det Indtryk, at det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds havde forandret sin Stilling, og det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds spurgte: Hvad er Grunden? Er Grunden den, at det ærede Medlem fra Ringkøbing er paa Frieri hos de Radikale? Eller er Grunden den, at det ærede Medlem fra Ringkøbing har lært af de Valg, som blev afholdte sidst? Jeg vil haabe, at det sidste er Grunden, der foreligger. Jeg føler mig nemlig overbevist om, at det ærede Medlem fra Ringkøbing er en saa klog Politiker, at han ikke vil gaa paa Frierfodder, hvor Resultatet vil blive en Kurv. Jeg tror, at vi fra vor Side kende det ærede Medlem fra Ringkøbing saa godt, og at han til Gengæld kender os saa godt, at han neppe vil gaa paa Frieri overfor os. Ja, dertil skal jeg indskrænke mig paa Sagens nuværende Stadium.

Parkov: Det er overfor den første Udtalelse af det ærede Medlem fra Midelfart (Slengerik), at jeg vil gøre en Bemærkning. Det ærede Medlem sagde, at Ansvar for den Ordning, der træffes, har Lovgivningsmagten, og det har det ærede Medlem fuldkommen Ret i, derom ere vi alle enige. Men Højre her i Tinget

og de Mænd, Højres Folketingsmænd repræsentere, have ment og ogsaa udtalt det tilstrækkelig tydeligt, at for at kunne bære dette Ansvar er det nødvendigt, at vi vide, at den Ordning, som vil komme ud af de Lovforslag, der her foreligge, er af den Beskaffenhed, at den virkelig skaffer os et brugeligt Forsvar. Og det Spørgsmaal kunne vi ikke faa besvaret paa anden Maade end ved, at vi fra de Mænd, der, om Ufreden kommer, skulle lede Forsvaret, faa en Udtalelse om — ikke just, at det, der skal vedtages, er det mest fuldkomne, alt, hvad de kunde ønske, men —, at det er et for Landet brugeligt Forsvar. Det er en saadan Udtalelse, vi have ment det nødvendigt at faa, for at vi kunne bære det Ansvar, som ganske rigtig hviler paa Lovgivningsmagten med Hensyn til Afgørelsen af denne Sag.

Slengerik: Efter den sidste Udtalelse af det ærede Medlem fra Frederiksværk (Parkov) kan jeg erklære mig enig med ham, ikke for saa vidt som jeg ønsker de saakaldte sagkyndiges Enighed — deres Enighed bryder jeg mig ikke om —, men for saa vidt som det ærede Medlem nu ikke længere tildeler de Herrer sagkyndige Ansvar for den Ordning, det er Lovgivningsmagten, der har Ansvar for. Jeg har villet fritage de sagkyndige for et saadant Ansvar samtidig med, at jeg vilde have, at det skulde være klart, at det er Lovgivningsmagten og ikke andre, der har Ansvar for denne Sags Ordning.

N. Jensen: Den ærede Ordfører indledede sin Tale med at sige, at Stillingen nu var, som den var i forrige Samling, og deri har han ganske Ret. Han har desværre Ret i, at vi ere kørte fast, om det nu er af Mangel paa Villie eller af Mangel paa Evne til at komme videre, skal jeg ikke udtale mig om her. Det Mindretal, jeg tilhører, har udtalt i Betænkningen en Beklagelse af, at det ikke er lykkedes at komme til en Forstaaelse, men det kunde jo hænde, at selv om vi, der have siddet i Udvalget, ikke kunde blive enige, kunde udenforstaaende anvise en Vej, der var farbar. Saa længe alle Forsøg ikke ere opgivne, har man Lov til at have Haab. Som man siger: saa længe der er Liv, er der Haab. Den ærede Ordfører mente, at det Punkt, vi var kørte fast paa, var Københavns Forsvar fra Landsiden, og deri har han jo Ret, skønt der var et Flertal i Udvalget, der var enig om, at København selvfølgelig ogsaa skulde forsvares